

A person wearing a light blue robe is gently holding a white lamb. The scene is set in a misty, mountainous landscape with green hills and a soft, ethereal light. The overall mood is peaceful and serene.

Vrede

Door het
koninkrijk
van Christus

Vrede door het koninkrijk van Christus

Dan zullen de heerschappij, de macht en de grootheid van alle koninkrijken onder de hemel worden gegeven aan het heilige volk van de Allerhoogste. Zijn koninkrijk zal voor eeuwig bestaan, en alle heersers zullen Hem dienen en gehoorzamen. Daniël 7:27

De bladzijden van de geschiedenis zijn bekleet met het bloed van oorlog. Geschillen tussen naties zijn bijna altijd op het slagveld beslecht. Zieners en wijzen hebben een dag voorzien waarop een einde zou komen aan deze meedogenloze en zinloze praktijk, en de volkeren van de aarde een verstandige en rechtvaardige manier zouden vinden om met elkaar samen te leven. De profeten van de Bijbel, die onder inspiratie van Gods Heilige Geest schreven, voorspelden een dergelijke tijd en legden uit dat deze tot stand zou komen door de oprichting van een wereldregering of heerschappij die de volkeren van alle naties rechtvaardige en billijke wetten zou opleggen, waardoor universele en blijvende vrede zou worden gewaarborgd.

In de bijbelse profetieën over deze komende tijd van vrede onder een wereldregering wordt de verzekering gegeven dat het goddelijke plan niet zal mislukken,

omdat het beloofde koninkrijk een letterlijke en machtige regering zal zijn, perfect georganiseerd en krachtig toegerust om elke functie uit te voeren die haar in de profetieën is toegewezen. Het is het koninkrijk van Christus; en het koninkrijk van Christus, zo onthult de Bijbel, is een echte regering. Over dit koninkrijk, en Christus, de belangrijkste Heerser daarin, voorspelde de profeet: „Aan de uitbreiding van zijn heerschappij en vrede zal geen einde komen.” Jesaja 9:6,7

De komende wereldregering, die het koninkrijk van Christus zal zijn, is een van de prominente thema's van de Bijbel. De profeten uit het Oude Testament voorspelden en beschreven dit door God bekrachtigde heerschappij op lovende wijze. Een van de eerste verwijzingen hiernaar kwam van Jakob, die op zijn sterfbed profeteerde: „Juda is een leeuwenwelp; uit de prooi, mijn zoon, ben je opgestaan; hij bukte zich, hij hurkte als een leeuw, en als een oude leeuw; wie zal hem opwekken? Het scepter zal niet van Juda wijken, noch de heerser van tussen zijn voeten, totdat Shiloh komt; en aan hem zal de volken zich verzamelen.” Genesis 49:9,10

Deze profetie werd uitgesproken terwijl Jakob en zijn familie in Egypte waren. In Egypte was in die tijd een gehurkte leeuw het koninklijke symbool van heerschappij en het recht om te regeren. De profetie die Juda afschildert als een “aagende leeuw” was dus een beeldende manier om te zeggen dat uit deze koninklijke stam van Israël Degene zou voortkomen die de God van Abraham, de God van Isaak en de God

van Jakob had beloofd als het “Zaad” dat de Messias en Koning zou zijn. Aan deze Koninklijke die zou komen, kende Jakob profetisch de titel “Silo” toe, wat “de Vredestichter” betekent. Zijn profetie dat de ‘verzameling van het volk’ naar Shiloh zou gaan, betekende eenvoudigweg dat deze door Jehovah te zenden Heerser, als de Vredevorst, vrede zou brengen aan de volken.

Jesaja voorspelde de geboorte en uiteindelijke verheffing tot heerschappij van deze grote Koning, door te zeggen: „Een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven; en de heerschappij rust op zijn schouders; en zijn naam zal zijn: Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.” (Jesaja 9:6). Later in zijn profetie verwees Jesaja naar deze komende Heerser van de aarde als de „Arm” van Jehovah, en voorspelde dat deze „heilige Arm” zou worden ontbloot voor de ogen van alle volken, en dat „alle einden der aarde” „de redding van God” zouden zien. Jesaja 52:10

Wat betreft de universaliteit van het Messiaanse koninkrijk schreef David: „Alle einden der wereld zullen zich herinneren en zich tot de Heer wenden; en alle geslachten der volken zullen voor U aanbidden. Want het koninkrijk is van de Heer (Jehovah), en Hij is de heerser onder de volken.” (Psalm 22:27,28). David schreef ook over het koninkrijk van Jehovah: „Al uw werken zullen U loven, o Heer, en uw heiligen zullen U zegenen. Zij zullen spreken over de heerlijkheid van uw koninkrijk en vertellen over uw macht; om aan de mensenkinderen zijn machtige daden bekend te

maken, en de glorieuze majesteit van zijn koninkrijk. Uw koninkrijk is een eeuwig koninkrijk, en uw heerschappij duurt voort door alle generaties heen.”
Psalm 145:10-13

Daniel schreef in een profetie over de heersers van de verschillende delen van het oude Romeinse Rijk, zoals die vóór de Eerste Wereldoorlog in Europa aan de macht waren: „In de dagen van deze koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat nooit zal worden vernietigd; en dit koninkrijk zal niet aan andere volken worden overgelaten, maar het zal al deze koninkrijken verpletteren en vernietigen, en het zal voor eeuwig blijven bestaan.” Daniël 2:44

In het Nieuwe Testament

We hebben slechts enkele van de vele beloften aangehaald die in het Oude Testament zijn opgetekend met betrekking tot het koninkrijk, of de regering, die op Gods tijd de wereld zal regeren. Het Nieuwe Testament gaat verder met hetzelfde geruststellende koninkrijks-thema. De engel die de geboorte van Jezus aankondigde, zei tegen de herders: “Vrees niet ... want u is heden in de stad van David een Verlosser geboren, die Christus de Heer is.” Plotseling zong een menigte van de hemelse heerscharen: „Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.” (Lucas 2:10,11,14). De engel zei ook dat deze aankondiging van de geboorte van Christus, de beloofde Messias, goed nieuws was dat uiteindelijk „alle volken” zou bereiken.

De verwijzingen in het Nieuwe Testament naar de Messias, de Koning en het koninkrijk dat door hem zou worden gevestigd, zijn niet uitsluitend van profetische aard, want ze duiden het begin aan van de vervulling van de voorspellingen uit het Oude Testament. Terwijl bijvoorbeeld het Oude Testament voorspelde dat de Koning zou komen, kondigde de engel aan de herders aan dat hij nu geboren was. Deze eerste uiting van Gods welwillendheid jegens de mensen, in vervulling van zijn beloften, was nu werkelijkheid geworden.

Johannes de Doper, de laatste van de profeten, sprak ook over de vervulde profetie. Hij zei: "Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen" (Matteüs 3:2). De profeet Daniël had geprofeteerd dat de God des hemels een koninkrijk zou vestigen. In een koninkrijk moet er een koning zijn, en nu was de door de God des hemels beloofde Koninklijke Majesteit verschenen in de persoon van Jezus Christus.

Jezus predikte: "Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij." (Matteüs 4:17). Een meer letterlijke vertaling van deze tekst suggereert, net zoals aangekondigd door Johannes de Doper, dat de Koning in het door de God van de hemel beloofde koninkrijk was gekomen en "nabij" was, of te midden van het volk van Israël. Toen Jezus zijn discipelen uitzond om te dienen, was zijn opdracht aan hen: "Gaat heen en predikt, zeggende: het koninkrijk der hemelen is nabij." Matteüs 10:7

Het volk van Israël was op de hoogte van Gods beloften over het koninkrijk. Dit gold in het bijzonder voor de religieuze leiders van het volk, de Farizeeën

en anderen. Zij wisten dat velen Jezus beschouwden als de beloofde Koning die in dit koninkrijk zou regeren, en zij vroegen Hem “wanneer het koninkrijk van God zou komen”. Jezus antwoordde: “Het koninkrijk van God komt niet met uiterlijke tekenen (de marginale vertaling luidt: ‘met uiterlijke vertoning’). Men zal ook niet zeggen: Zie, hier! of: Zie, daar! Want zie, het koninkrijk van God is in jullie (marge: ‘onder jullie’).” Lucas 17:20,21

De Farizeeën hadden weinig of geen geloof dat Jezus door de God van Israël in de wereld was gezonden om het Messiaanse koninkrijk op te richten. Zij konden zich niet voorstellen dat iemand een dergelijke taak zou volbrengen zonder de steun van een enorm leger waarmee hij het Romeinse Rijk zou kunnen veroveren en het volk van Israël zou kunnen bevrijden uit zijn slavernij aan de keizers. Jezus voelde wat er in hun gedachten omging, vandaar zijn uitleg dat het koninkrijk in , waarvan hij de Koning zou zijn, niet op deze manier zou worden opgericht. Het zou niet komen, zei hij, met een uiterlijke vertoning van pracht en glorie zoals de wereld gewend was te zien bij een veroverende heerser.

Wetende dat de Farizeeën twijfelden of hij wel de door Jehovah beloofde Koning was, legde Jezus verder uit, volgens een juiste vertaling van de Griekse tekst, dat de Koninklijke Majesteit der hemelen onder hen was, waarbij hij natuurlijk naar zichzelf verwees. Dit was een gewaagde bewering om naar deze hypocriete religieuze leiders te slingeren, maar het was een goed

getuigenis voor hen, hoewel weinigen, zo niet niemand van hen, het geloofden.

Een slechte vertaling van deze tekst heeft geleid tot veel verwarring over wat het koninkrijk der hemelen nu eigenlijk is. Zoals het in één vertaling staat, zegt het: „Het koninkrijk der hemelen is in u.” Degenen die de beloften van God niet geloven dat Hij een letterlijke, wereldwijde regering op aarde zal vestigen, die vrede en vreugde aan de mensheid zal brengen, hebben deze verkeerd vertaalde tekst aangegrepen om te proberen te bewijzen dat het getuigenis van de Bijbel met betrekking tot Gods koninkrijk slechts verwijst naar een gezonde, godvruchtige toestand van hart en geest die verkregen wordt door individuen die zich overgeven aan de invloed van Jezus' morele en ethische leringen, zoals die vervat zijn in zijn bergrede. De voorspelde „groei” van het koninkrijk van Christus, zeggen zij, komt tot uiting in het toenemende aantal mensen dat zich aldus aan Christus onderwerpt en ernaar streeft zijn geboden te gehoorzamen.

De ongerijmdheid van dit standpunt wordt onmiddellijk duidelijk wanneer we in aanmerking nemen dat de betreffende uitspraak in de „ ” gericht was tot de Farizeeën, mannen die Jezus meer dan eens huichelaars, witgekalkte graven en kinderen van de duivel had genoemd. Hoe zou het koninkrijk van God in de harten van zulke mensen kunnen zijn? Maar wanneer we ons realiseren, zoals reeds opgemerkt, dat wat Jezus werkelijk zei was dat de Koning in het voorspelde koninkrijk dat de God van de hemel had beloofd, zich onder de Farizeeën bevond, wordt de

gedachte duidelijk en is deze in overeenstemming met het algemene getuigenis van de Schrift over dit onderwerp.

Het lijkt moeilijk voor onze eindige geesten, gevallen en onvolmaakt als ze zijn, om geloof te oefenen in het idee dat de Schepper ooit iets specifiek voor zijn menselijke schepselen zal doen. Dit gebrek aan geloof bij het zogenaamde volk van God heeft zich door de eeuwen heen gemanifesteerd. Zij hebben zich ingebeeld dat de beloften van God hun vervulling zouden vinden door menselijke inspanningen; dat de beloften slechts inhielden dat God zijn stempel van goedkeuring zou drukken op wat zijn menselijke dienaren als juist beschouwden en in hun ijver trachtten te volbrengen.

Aangezien Jezus door zijn vijanden ter dood was gebracht en er eeuwen verstreken zonder enig bewijs dat er een zichtbaar en letterlijk koninkrijk door hem was gevestigd, ook al was hij uit de dood opgewekt, was het gemakkelijk en vanzelfsprekend om te concluderen dat de koninkrijksbeloften van de Bijbel slechts betrekking hadden op wat de volgelingen van Jezus konden verwezenlijken. Door dit gebrek aan geloof en begrip ontstonden er misleidende ideeën. De grote massa van belijdende christenen sloot zich uiteindelijk aan bij de wereldse regeringen en noemde hun onheilige verbond ‘ ’ het christendom of het koninkrijk van Christus. Miljoenen anderen, met name in deze laatste jaren van het tijdperk, hebben zich, zoals opgemerkt, vastgeklampt aan het idee dat het koninkrijk van Christus slechts een rechtvaardige

invloed of een heilige impuls in de harten van christelijke gelovigen is.

Niet van deze wereld

Toen Jezus door zijn vijanden voor Pilatus werd gebracht, was de beschuldiging die zij tegen hem inbrachten dat hij beweerde een koning te zijn. Een dergelijke bewering zou, indien waar, hem schuldig maken aan verraad tegen het Romeinse Rijk. Jezus erkende dat hij in de wereld was gekomen om koning te zijn, maar legde uit: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld (Grieks: „kosmos”, sociale orde): als mijn koninkrijk van deze wereld was, dan zouden mijn dienaren vechten, opdat ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; maar nu is mijn koninkrijk niet van hier.” Johannes 18:36,37

Jezus' uitspraak dat zijn koninkrijk niet van deze wereld is en dat, als dat wel zo was, zijn dienaren zouden strijden, betekent dat alle militaire operaties die in de naam van Christus worden bevorderd en uitgevoerd en die beweren de belangen van zijn koninkrijk te dienen, door God worden veroordeeld. Volgens deze door Jezus geformuleerde gedragsregel zijn alle zogenaamde heilige oorlogen door de eeuwen heen helemaal niet heilig geweest, maar onheilig en niet door God goedgekeurd.

Bovendien betekent Jezus' uitleg dat zijn koninkrijk niet van deze wereld was, dat het menselijke concept van beschaving dat 'christendom' wordt genoemd – wat 'het koninkrijk van Christus' betekent – een verkeerde benaming is geweest, en in werkelijkheid

een namaak van het echte koninkrijk van Christus. Daarom zijn alle ' ' de diverse filosofieën die de beloften van het koninkrijk in de Bijbel op slinkse wijze hebben toegepast op een of andere van de misleidende menselijke pogingen om een betere wereld tot stand te brengen, in strijd geweest met en tegengesteld aan het goddelijke plan voor de vervulling van Gods beloften.

Er is geen geldige reden geweest waarom oprechte en eerbiedige bijbelstudenten zich aan deze menselijke filosofieën hadden moeten overgeven, of erdoor misleid hadden moeten worden, want Jezus maakte duidelijk dat niemand mocht verwachten dat zijn koninkrijk in dit tijdperk zou worden gevestigd. Slechts enkele dagen voordat Jezus tegen Pilatus zei dat zijn koninkrijk niet van deze wereld was, vertelde hij zijn discipelen een gelijkenis die bedoeld was om hen dezelfde belangrijke waarheid bij te brengen. De gelijkenis ging over een zekere edelman (die Jezus voorstelde) die naar een ver land ging om een koninkrijk te ontvangen en terug te keren. In de inleiding van de gelijkenis wordt uitgelegd dat Jezus deze vertelde omdat zijn discipelen dachten dat zijn koninkrijk onmiddellijk zou verschijnen. Lucas 19:11,12

De hoop van de discipelen

De discipelen van Jezus geloofden ten volle dat hij de Messias was, de grote Koning, die door de profeten van het Oude Testament was voorspeld. Zij geloofden dat hij was gekomen om dat beloofde koninkrijk te

vestigen, die 'regering' die haar invloedssfeer zou uitbreiden totdat zij de hele aarde omvatte en vrede en geluk bracht aan de hele mensheid. Zij hadden gelijk in dit geloof. Maar ze verwachtten dat Jezus deze wonderbaarlijke en machtige regering onmiddellijk zou vestigen. Hierin hadden ze het mis, zoals de gelijkenis van de 'bepaalde edelman' onthulde.

Dit verkeerde standpunt van Jezus' discipelen was heel begrijpelijk, want hij had hen doen geloven dat zij een prominente rol bij hem zouden spelen in zijn koninkrijk, en in hun beperkte visie op Gods plan hield dit in dat het koninkrijk van Christus noodzakelijkerwijs tijdens hun aardse leven moest worden opgericht. Hoe anders, zo redeneerden zij, konden zij hopen met Jezus te delen in het bestuur van het koninkrijk? Hoe anders kon Jezus' belofte vervuld worden: 'Vrees niet, kleine kudde; want het is uw Vaders welbehagen u het koninkrijk te geven'? Lucas 12:32

De apostelen maakten zich grote zorgen over het vooruitzicht om met Jezus te worden geassocieerd in het bestuur van zijn koninkrijk en voerden daarover onderling veel gesprekken. Jakobus en Johannes waren er bijzonder op gebrand om bevoorrechte posities in het koninkrijk te verwerven en lieten hun moeder Jezus vragen of een van hen in zijn koninkrijk aan zijn rechterhand en de ander aan zijn linkerhand mocht zitten. Jezus zei niet dat ze niet bij hem zouden zijn in zijn koninkrijk, want hij had hen reden gegeven om te geloven dat ze dat wel zouden zijn. Hij wees alleen maar op de hoge prijs die ze zouden moeten betalen om bij hem te zijn. Hij vroeg: 'Zijn jullie in staat

om de beker te drinken die ik zal drinken, en gedoopt te worden met de doop waarmee ik gedoopt word?’ Hun antwoord was: ‘Dat kunnen we.’ Matteüs 20:20-22

Jezus antwoordde Jakobus en Johannes en zei: “Jullie zullen inderdaad uit mijn beker drinken en gedoopt worden met de doop waarmee ik gedoopt word; maar om aan mijn rechter e en aan mijn linkerhand te zitten, staat mij niet toe te geven, maar het zal gegeven worden aan hen voor wie het door mijn Vader is voorbereid.” (Matteüs 20:23). Hoewel Jezus deze twee geliefde apostelen dus geen specifieke positie in zijn koninkrijk beloofde – hij legde uit dat hij niet de bevoegdheid had om dergelijke benoemingen te doen – bevestigde hij wel hun opvatting dat zij het heerschappij over het koninkrijk met hem zouden delen als zij hun waardigheid bewezen door uit zijn ‘beker’ te drinken en gedoopt te worden met zijn ‘doop’.

Hoewel zij bevestigden dat zij ‘in staat’ of bereid waren om aan deze vereisten te voldoen, is het twijfelachtig of zij op dat moment begrepen wat er precies werd bedoeld met het drinken van Jezus’ ‘beker’ en met het gedoopt worden met zijn ‘doop’. Zoals later in het Nieuwe Testament werd onthuld, nodigde Jezus zijn discipelen uit om met hem te lijden en te sterven. Als zij dit hadden begrepen, zouden zij hebben geweten dat zij in geen geval bij Jezus konden zijn in de heerlijkheid van zijn koninkrijk totdat zij uit de dood waren opgewekt, en zij wisten dat dit pas aan het einde van het daaropvolgende tijdperk zou zijn. Johannes 11:24; Matteüs 13:39

Jezus' 'beker' was er een van lijden en dood, en hij dronk die trouw tot de bittere bodem leeg. Zijn 'doop' was een doop van de dood, waarvan zijn onderdompeling in water door Johannes de Doper slechts een symbool was. Paulus schreef: 'Weet u niet dat wij allen die in Jezus Christus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn?' (Romeinen 6:3). Niets wordt in de Bijbel duidelijker gemaakt dan het feit dat de discipelen van Jezus in dit tijdperk worden uitgenodigd om in zijn voetsporen van zelfopoffering te treden, zelfs tot in de dood. Aan deze voorwaarden voor het discipelschap zijn de beloften verbonden dat degenen die zich hierin trouw tonen, met hem zullen regeren in zijn koninkrijk.

Paulus schreef: „Dit is een betrouwbaar woord: want als wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven; als wij lijden, zullen wij ook met Hem heersen.” (2 Timoteüs 2:11,12). En verder: „Als wij nu kinderen zijn, dan zijn wij ook erfgenamen – erfgenamen van God en mede-erfgenamen met Christus, als wij tenminste met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.” (Romeinen 8:17). Na zijn opstanding zei Jezus: “Wie overwint, zal Ik toestaan met Mij op Mijn troon te zitten, net zoals Ik ook overwonnen heb en met Mijn Vader op Zijn troon zit.” (Openbaring 3:21). Jezus zei ook: “Wees getrouw tot in de dood, en Ik zal u de kroon des levens geven.” (Openbaring 2:10). En dan is er nog die prachtige belofte aan deze getrouwen dat zij uit de dood zullen opstaan in de “eerste opstanding” om “met Christus te leven en te regeren gedurende duizend jaar.” Openbaring 20:4,6

Geboren uit de Geest

In Johannes 3:1-13 wordt ons verteld over Nicodemus, een leider in Israël, en over zijn nachtelijke bezoek aan Jezus om meer te weten te komen over zijn leer. Jezus legde Nicodemus uit dat men wedergeboren moest worden om het koninkrijk van God binnen te gaan. Dit leek Nicodemus heel vreemd, en hij vroeg hoe dat kon. Jezus doelde niet op een natuurlijke geboorte, maar op een geboorte uit de Geest. Hij legde deze leider in Israël uit dat degenen die uit de Geest geboren zijn, als de wind zijn; dat wil zeggen, krachtig, maar onzichtbaar.

Nicodemus begreep natuurlijk niet volledig wat Jezus bedoelde, maar in het licht van de latere leringen van Jezus en de apostelen kunnen we nu duidelijk zien dat degenen die het heerschappij van het koninkrijk met hem delen, eerst een verandering van aard zullen moeten ondergaan, net zoals hij dat deed. Jezus gaf zijn vlees, zijn menselijkheid, voor het leven van de wereld. (Johannes 6:51). Het was dit offer van zijn menselijk leven dat verlossing voor de mensheid bracht en iedereen de kans zal verzekeren om het leven terug te krijgen tijdens de tijd van het koninkrijk van Christus. (Hebreeën 2:9; 1 Timoteüs 2:3-6). En nadat Jezus in het vlees ter dood was gebracht, werd Hij uit de dood opgewekt als een glorieus goddelijk wezen, aan wie alle macht in de hemel en op aarde is gegeven. Hebreeën 1:1-4; Matteüs 28:18

Zij die met Jezus lijdten en sterven, en bij de opstanding worden verheven om met Hem te leven en te regeren,

zullen ook een verandering van natuur ondergaan, van menselijk naar goddelijk. Petrus schreef dat ons “uiterst grote en kostbare beloften” zijn gegeven, “opdat wij daardoor deel zouden krijgen aan de goddelijke natuur” (2 Petrus 1:4). Petrus schreef ook over christenen dat de hemelse Vader ons “opnieuw heeft verwekt tot een levendige hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare erfenis, die in de hemel voor u (marge: voor ons) bewaard wordt.” 1 Petrus 1:3,4

Beloften als deze hebben, door verkeerd begrepen te worden, geleid tot de onjuiste overtuiging dat allen die door Jezus Christus gered zijn, de eeuwigheid in de hemel zullen doorbrengen. Maar dit is helemaal niet de bedoeling. Deze hemelse beloften zijn alleen voor degenen die in de voetsporen van Jezus treden; zij die zichzelf verloochenen, hun kruis opnemen en Hem volgen in de offerdood. (Matteüs 16:24). Zij worden niet uitgenodigd om op deze manier offers te brengen om verlossing te verkrijgen, maar om zich waardig te tonen om met Christus te leven en te regeren in dat glorieuze koninkrijk van de belofte: het koninkrijk dat vrede op aarde zal vestigen en gezondheid, vreugde en eeuwig leven zal verschaffen aan allen die zijn rechtvaardige wetten gehoorzamen.

Deze verhoging tot hemelse heerlijkheid is wat Jezus bedoelde met “uit de Geest geboren worden” (Johannes 3:5,6). Hoewel elke ware volgeling van de Meester in dit leven verwekt is tot deze hemelse hoop, vindt de geestelijke geboorte pas plaats bij de

opstanding. Dit is in overeenstemming met Jezus' uitleg dat degenen die uit de Geest geboren zijn, net als de wind onzichtbaar zijn voor menselijke ogen, en krachtig. Samen met Jezus zal deze klasse, geroepen uit de wereld en bewezen trouw tijdens het huidige tijdperk, de geestelijke fase van het Messiaanse koninkrijk vormen. In de gelijkenis van het koren en het onkruid spreekt Jezus over hen als 'kinderen van het koninkrijk' en legt hij uit dat zij 'zullen schitteren als de zon in het koninkrijk van hun Vader'. Mattheüs 13:25-30, 36-43

"Sleutels" van het Koninkrijk

De uitnodiging om in de voetsporen van Jezus te treden, en zo in aanmerking te komen voor mede-erfgenaamschap in zijn koninkrijk, wordt gedaan via het Evangelie: het goede nieuws van verlossing door Jezus en de kans op leven die de mensen zal bereiken via de middelen van zijn koninkrijk. Jezus legde uit dat iemand alleen door zelfverloochening zijn discipel kon worden (Mattheüs 16:24). Maar de smalle weg van opoffering werd pas echt geopend op Pinksteren, dat plaatsvond na de dood en opstanding van Jezus ().

Jezus had Petrus beloofd dat Hij hem de „sleutels” van het koninkrijk der hemelen zou geven; het was dan ook Petrus die op de Pinksterdag het goede nieuws verkondigde en officieel de deur naar het koninkrijk opende. (Mattheüs 16:19). Dit gebeurde namens de Joodse gelovigen. Later was het ook Petrus die als eerste het evangelie van het koninkrijk aan de heidenen verkondigde. Dit gebeurde in het huis van

Cornelius, de eerste bekeerde heiden. Zo gebruikte Petrus de sleutels van het koninkrijk.

Dit betekende niet dat het koninkrijk op Pinksteren werd gevestigd, zoals velen ten onrechte geloven. Het betekent eenvoudigweg dat daar de selectie begon van degenen die met Jezus in het koninkrijk zullen regeren. De sleutels van het koninkrijk der hemelen die door Petrus werden gebruikt, waren sleutels tot de mogelijkheid om in het koninkrijk te regeren als mede-erfgenamen met Christus. De weg naar deze hoge positie in het koninkrijk is een moeilijke. Paulus zei dat het door “veel verdrukking” is dat iemand het koninkrijk kan binnengaan. Handelingen 14:22

Degenen die door God geroepen zijn tot deze verheven positie in het koninkrijk zijn in de regel niet de groten, de machtigen of de edelen van deze wereld, hoewel er geen discriminatie tegen hen bestaat. Het is slechts zo dat in hun huidige posities van eer en gezag de voorwaarden van de “smalle weg” te kostbaar lijken. Jakobus schreef: ‘Heeft God niet de armen van deze wereld, die rijk zijn in het geloof, uitgekozen en tot erfgenamen van het koninkrijk gemaakt, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben?’ (Jakobus 2:5). Maar of men nu rijk of arm is, klein of groot volgens de maatstaven van deze wereld, Jezus leerde dat iedereen als ‘kleine kinderen’ moet worden: nederig, onschuldig en kinderlijk, om het koninkrijk binnen te gaan. “Van zulken,” zei hij, “is het koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 18:3; Marcus 10:14,15). Jezus bedoelde hier niet dat het koninkrijk uit baby’s zou bestaan.

Johannes de Doper

Jezus zei: "Onder degenen die uit vrouwen geboren zijn, is er geen grotere opgestaan dan Johannes de Doper; niettemin is de kleinste in het koninkrijk der hemelen groter dan hij." (Matteüs 11:11). Als het binnengaan in het koninkrijk der hemelen, zoals de traditionele theologie leert, een middel zou zijn om aan het helle vuur te ontsnappen, hoe vreemd zou deze uitspraak van Jezus dan inderdaad zijn. Maar dank God voor een beter begrip van het koninkrijk dan dit. Hier, net als in zoveel andere gevallen, gebruikt Jezus de uitdrukking 'koninkrijk der hemelen' om de geestelijke of hemelse fase aan te duiden van die glorieuze regering van de belofte die uiteindelijk over alle volken zal heersen en ze zal zegenen; en Johannes de Doper zal geen deel hebben aan de hemelse fase van het koninkrijk.

"De wet en de profeten waren tot Johannes," zei Jezus, "sinds die tijd wordt het koninkrijk van God gepredikt." (Lucas 16:16). In verband met de wet die op de berg Sinaï was gegeven, en de beloningen die werden aangeboden voor gehoorzaamheid daaraan, had de Heer tegen het volk van Israël gezegd: "Als jullie inderdaad naar mijn stem luisteren en mijn verbond onderhouden, ... zullen jullie voor mij een koninkrijk van priesters zijn, en een heilig volk." (Exodus 19:5,6). Het volk als geheel voldeed niet aan de voorwaarden voor deze beloofde positie als een koninkrijk van priesters. Maar de profeten en andere getrouwen, als individuen, voldeden daar wel aan. De oude aartsvaders waren, hoewel zij niet onder de

geschreven Wet stonden, inderdaad trouw aan de voorschriften die daarin werden verkondigd, en God zal zijn belofte aan hen nakomen.

Al deze „Oude Rechtvaardigen” dienden God trouw omdat zij geloofden in de beloften van het Messiaanse koninkrijk. God hield hun geen hemelse hoop voor. Hun verwachting was dat zij als mensen op aarde tot leven zouden worden hersteld. Paulus noemt velen van hen in het elfde hoofdstuk van Hebreëen en vertelt over hun lijden omwille van de gerechtigheid, en legt uit dat zij volhielden en stierven, in het geloof dat zij een „betere opstanding” zouden hebben. (Hebreëen 11:35, 39-40). Die betere opstanding zal leiden tot menselijke volmaaktheid en tot een positie als leraren en leiders onder het volk.

Jezus zei tegen de mensen in zijn tijd: “Er zal geweest en tandengeknars zijn, wanneer jullie Abraham, Isaak en Jakob en alle profeten (inclusief Johannes de Doper, de laatste van de profeten) in het koninkrijk van God zien, en jullie zelf eruit worden geworpen. En zij zullen komen uit het oosten en uit het westen, en uit het noorden en uit het zuiden, en zullen plaatsnemen in het koninkrijk van God.” Het verslag van Matteüs zegt dat zij zullen plaatsnemen bij „Abraham, Isaak en Jakob.” Matteüs identificeert ook degenen die „uitgestoten” worden als de „kinderen van het koninkrijk.” Lucas 13:28,29; Matteüs 8:11,12

De „kinderen van het koninkrijk”, zij die door trouw aan de Wet in aanmerking hadden kunnen komen om een „koninkrijk van priesters” te zijn, zullen, wanneer zij uit de dood worden opgewekt, zeer teleurgesteld zijn

wanneer zij ontdekken dat zij deze geëerde positie niet bekleden. Hun teleurstelling wordt beschreven met de uitdrukking „geween en tandengeknars”. Maar Jezus legt uit wie die positie zal bekleden. Het zullen de Oude Rechtvaardigen zijn: ‘Abraham, Isaak en Jakob, en alle profeten’. De mensen zullen naar hen toe gaan in de zin dat zij hen zullen erkennen als de vertegenwoordigers van het Messiaanse koninkrijk, dat dan de leiding zal hebben over de aangelegenheden op aarde.

Dit zal dan de aardse fase van het koninkrijk van Christus zijn. In Psalm 45:16 wordt ons verteld dat zij tot "vorsten over de hele aarde" zullen worden gemaakt. Hoewel Johannes de Doper niet bij Jezus zal zijn in de hemelse fase van het koninkrijk, zal hij een van deze aardse "vorsten" zijn die de hemelse heersers, Christus, en degenen die trouw hebben geleden en zijn gestorven door in zijn voetsporen van zelfopoffering te treden, zullen vertegenwoordigen.

Zo zullen de organisatorische regelingen van het koninkrijk van Christus voltooid zijn. De mensen die daar deel van uitmaken, zowel in de hemelse als in de aardse fase, zullen vooraf beproefd en opgeleid zijn, en uit de dood opgewekt om hun plaats in te nemen als heersers en leraren in dat koninkrijk. Jezus was de eerste die uit de dood werd opgewekt, en gedurende het huidige tijdperk heeft Hij toezicht gehouden op de roeping en opleiding van zijn mede-erfgenamen. Hij heeft gediend als hun Voorspreker aan de troon van hemelse genade. Hij is hun Goede Herder, hun

Raadgever en Gids geweest. Hij is hun Heer en Meester geweest, hun Hoofd.

Wanneer het werk van het roepen en opleiden van zijn mede-erfgenamen voltooid is, en hun opstanding uit de dood en verhoging tot de goddelijke natuur volbracht is, zal de „betere opstanding” van hun menselijke vertegenwoordigers, de „vorsten”, volgen, en samen, in harmonie en glorie, zullen deze twee fasen van het lang beloofde koninkrijk gaan functioneren.

Er zal ook een ‘grote menigte’ van geestelijke ‘dienaren’ in het koninkrijk zijn. Van hen wordt ons verteld dat zij ‘voor’ de troon zullen staan, niet ‘op’ de troon, en geen heersers in het koninkrijk zullen zijn. Hoewel de Schrift niet specifiek vermeldt hoe zij precies zullen dienen, lijkt het erop dat zij als verbinding zullen fungeren tussen de hemelse en aardse fasen van het koninkrijk. Deze ‘grote menigte’ wordt beschreven in Openbaring 7:9, 10, 13-17.

Wat een compleet en perfect georganiseerd ‘koninkrijk’, of regering, zal dit zijn! In Micha 4:1-4 wordt het symbolisch beschreven als de ‘berg van het huis van de Heer’. De berg is een symbool van het koninkrijk, en het huis is Gods heersende familie, of heersend huis. In deze profetie worden de twee fasen van het koninkrijk gesymboliseerd als ‘Sion’, het geestelijke, en ‘Jeruzalem’, het aardse. De profetie stelt dat in de ‘laatste dagen’ de ‘berg van het huis van de Heer zal worden gevestigd op de top van de bergen, ... en de volken zullen ernaartoe stromen’.

In een soortgelijke profetie, opgetekend in Jesaja 2:2,3, staat "Alle volken zullen ernaartoe stromen, en vele volken zullen komen en zeggen: Kom, laten wij opgaan naar de berg van de Heer, naar het huis van de God van Jakob; en Hij zal ons onderwijzen in Zijn wegen, en wij zullen wandelen in Zijn paden; want uit Sion (Christus en Zijn volgelingen) zal de wet uitgaan, en het woord van de Heer uit Jeruzalem (de Oude Rechtvaardigen)."

Micha 4:3 vervolgt: "Hij," de Heer, de grote Koning en Rechter, "zal oordelen onder vele volken, en sterke naties in de verte terechtwijzen." Hoe duidelijk blijkt hieruit dat het koninkrijk van Christus een sterke controle zal uitoefenen over de aangelegenheden van de mensen, zelfs tot het "bestrafen" van sterke naties die in eerste instantie de knie niet buigen voor zijn rechtvaardige heerschappij. Het is onmogelijk om profetieën als deze in overeenstemming te brengen met de onjuiste theorie dat het koninkrijk van God slechts een rechtvaardige geest in de harten van individuen is.

Als gevolg van het leren van de wegen van de Heer onder het bestuur van het koninkrijk van Christus, en indien nodig "berispt" of gedisciplineerd te worden in dat proces, zullen de volken, zo vervolgt de profeet, "hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal nog het zwaard tegen een ander volk opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren. Maar zij zullen elk onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom zitten; en niemand zal hen

bang maken: want de mond van de Heer der heerscharen heeft het gesproken.” Micha 4:4

Onderdanen van het Koninkrijk

Naast het feit dat het koninkrijk van Christus zowel een geestelijke als een aardse fase kent, kent het ook zowel heersers als degenen die geregeerd worden, de onderdanen. Het is belangrijk om bij de bestudering van de Bijbel dit onderscheid te maken. Toen Jezus zijn discipelen beloofde dat zij bij Hem zouden zijn in zijn koninkrijk, verwees Hij naar het heersende aspect van het koninkrijk, dat zij “koningen en priesters” zouden zijn in het koninkrijk met Hem. (Openbaring 5:10; Openbaring 20:4,6). De dief aan het kruis vroeg Jezus om hem te gedenken in zijn koninkrijk, en Jezus antwoordde: „Voorwaar, ik zeg u vandaag, u zult met mij in het paradijs zijn.” (de plaatsing van de komma is in veel vertalingen onjuist). (Lucas 23:43). Dit was een belofte aan de dief dat hij een van de onderdanen van het koninkrijk zou kunnen zijn.

De reden dat Jezus hier het woord paradijs gebruikte, is dat zijn koninkrijk de paradijselijke omstandigheden over de hele aarde zal herstellen. Onze eerste ouders waren ongehoorzaam aan Gods wet en werden uit het paradijs verdreven, maar de wil of wet van God zal door het koninkrijk opnieuw worden gevestigd, en het paradijs zal worden hersteld. De hele aarde zal worden als de Hof van Eden en gevuld met het herstelde en vervolmaakte menselijke geslacht. Dit zullen onderdanen van het koninkrijk zijn. En wat zullen het gelukkige onderdanen zijn!

De profeet Jesaja gebruikte opnieuw een 'berg' als symbool voor het koninkrijk en schreef dat de Heer op deze berg 'de dood voorgoed zou verslaan; en de Here God zal de tranen van alle gezichten afwissen'. (Jesaja 25:6-9). Degenen die gestorven zijn, zullen uit de dood worden opgewekt en de kans krijgen om te genieten van de levengevende zegeningen van het koninkrijk. De apostel Paulus verzekert ons hiervan in zijn eerste brief aan de gemeente in Korinthe, hoofdstuk 15, dat prachtige hoofdstuk over de opstanding van de doden. Eerst beschrijft hij de opstanding van degenen die met Christus zullen leven en regeren, waarbij hij uitlegt dat deze tot onsterfelijkheid zullen worden verheven. Vervolgens zegt hij: "Dan zal het woord dat geschreven staat, in vervulling gaan: De dood is verslonden door de overwinning. O dood, waar is uw prikkel! O graf, waar is uw overwinning?" 1 Korintiërs 15:54,55

Dit zal deel uitmaken van het werk van het koninkrijk. Paulus legt uit dat Christus zal regeren totdat alle vijanden "onder zijn voeten" zijn gelegd, en dat "de laatste vijand die vernietigd zal worden, de dood is" (1 Korintiërs 15:25-26). In dit glorieuze werk van het koninkrijk zullen de volgelingen van Jezus delen, want dit is het koninkrijk dat, volgens onze tekst, "aan het volk van de heiligen van de Allerhoogste zal worden gegeven" (Daniël 7:27). Het is ook het koninkrijk dat is voorspeld in Openbaring 11:15, waar we lezen: "De koninkrijken van deze wereld zijn de koninkrijken van onze Heer en van zijn Christus geworden; en Hij zal regeren in alle eeuwigheid."

Hoewel er duizenden jaren worden besteed aan de voorbereiding van dit koninkrijk, zal het, wanneer de tijd eindelijk is gekomen om het te vestigen, alles volbrengen wat God heeft beloofd. De koninklijke autoriteit wordt voor het eerst aan de wereld geopenbaard in een grote “tijd van benauwdheid, zoals er nog nooit is geweest sinds er een volk bestaat”, waarbij de “koninkrijken van deze wereld” worden vernietigd (Daniël 12:1; Matteüs 24:3, 21, 22; Openbaring 2:26, 27). Maar daarnaast zal, zoals Openbaring 11:18 onthult, de vestiging ervan het moment markeren voor de opstanding van de doden, wanneer de „heiligen” van dit tijdperk worden verheven om met Christus te regeren gedurende duizend jaar in de geestelijke fase van het koninkrijk, en wanneer de oude profeten tot „vorsten over de hele aarde” zullen worden gemaakt.

Dan zal ook de hele wereld verlicht worden, en zullen allen, klein en groot, leren de Heer te vereren. Zij die zich opzettelijk blijven verzetten tegen God en de gerechtigheid, in deze profetie beschreven als degenen die ‘de aarde vernietigen’, zullen zelf ‘uit het volk worden vernietigd’. Handelingen 3:23

Dan zal het werk van het koninkrijk voltooid zijn, en zal God, de Schepper van hemel en aarde, zijn, zoals Paulus voorspelde, ‘alles in allen’. (1 Korintiërs 15:24-28). Zo zal door de middelen van het koninkrijk de volledige vervulling tot stand zijn gebracht van het gebed van elke christen: ‘Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel.’ (Matteüs 6:10). Geen enkel gebed dat ooit is opgezonden, zal

een vollediger en glorieuzer antwoord hebben gekregen!